

Плахта з оксамиту

Яків Щоголів

Хвалилася сусідам
Своїм молодиця:
Яка вона хороша,
Яка білолиця.

Та лаяла мужика,
Чим би то поганий:
Як скажеш що купити,
То він неслухняний.

Надіну ж я очіпок,
На шию намисто,
Та й піду із молочком
У город на місто.

Порозпродам молочко,
Позбираю гроші,
Куплю плахту з оксамиту
Й чоботи хороші.

Отсе старе покидаю,
Виряджусь, як крала;
Нехай тоді старий каже —
"Се не наша Галя!"

Набралася молодиця
Глечиків чимало,
Та з хутора тихесенько
Й почимчикувала.

Вже і город недалечко —
Все воно, як треба —
Тільки де взялася хмара:
Як захлющить з неба!

Як заблище, як ударе...
Жінка ізлякалась.

Спіткнулася — та в калюжі
Так і розпласталась.

Нема того й молочка,
Нема й оксамиту,
Лежить моя сердега,
Неначе убита.

Очунялась... дивується,
Що ось була біла,
А тепер така хороша,
Мов сажу трусила.

"Стривай же ти, старий чорте!
Доберусь до хати —
Вставлю тобі окуляри,
Будеш мене знати!

Збираюсь я з молочком,
А він і не писне —
Що то воно подіється,
Як вдаре та блисне!"

Ось і хутір. Хоче нишком
Наша молодиця
Прошмигнути — аж тут тая
На яру криниця.

А круг неї все з відрами
Жінки та дівчата...
Як вбачили, як тьохнули —
А вона до хати!

З того часу не можна їй
Вийти, хоч і вмига,
Бо як вийде — зараз хлопці:
"Плахта з оксамиту!"